

We Lwowie, dnia 27. grudnia 1902.

Aleg. 217

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie poboru krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 28. marca 1899 polecił był Wys. Sejm na wniosek komisji budżetowej Wydziałowi krajowemu... „przedsięwziąć jak najrychlej studia i przeprowadzić rokowania z rządem w tym celu, by już w preliminarzu na rok 1900 zapewnionem zostało krajowi nowe źródło dochodów, niezawisłe od dodatków do podatków bezpośrednich, a wystarczające na pokrycie nieuniknionego wzrostu potrzeb cywilizacyjnych i ekonomicznych kraju“.

W uchwale tej nie ma wprawdzie bliżej określonego tego źródła; ze sprawozdania jednak komisji budżetowej, motywującego między innymi i wniosek powyższy, łatwo wywnioskować, które źródło miała na myśli komisja, przedstawiając ów wniosek, a w ślad za nią Wys. Sejm zamieniając go w uchwałę.

Miał to być wydatniejszy udział kraju w dochodach z podatku spożywczego od wódki i piwa, a wydatniejszy nie tylko przez dopuszczenie kraju do korzystania z tych źródeł w wyższej niż dotychczas mierze, ale także przez wprowadzenie takiego systemu poborowego, któryby zapewniał krajowi ile możności cały, nieuszczuplony dochód z tych źródeł.

Licząc się jednak z trudnościami, na jakie napotka urzeczywistnienie tej myśli, podniosła zarazem komisja budżetowa, że jakkolwiek zrealizowanie takiego projektu byłoby nadzwyczaj pomyślnym wypadkiem dla budżetu krajowego, trudno przemilczeć, iż wszystkie rządy austriackie uważały zawsze podatki spożywcze jako dziedzinę, zastrzeżoną wyłącznie skarbowości państwowej, że zatem i obecnie wypadnie się liczyć z prawdopodobnym oporem rządu i że zgoda pod tym względem albo wcale nie nastąpi, albo się znacznie opóźni.

Z wiarą w powodzenie słusznej sprawy rozpoczął mimo to ówczesny Marszałek krajowy niebawem po zamknięciu sesji sejmowej akcyę celem pozyskania innych krajów do podjęcia wspólnych kroków u rządu dla zapewnienia krajom koronnym znaczniejszego dochodu z podatku spożywczego od wódki i piwa. W memoryale z dnia 1. sierpnia 1899 L. 52521 (przedłożonym Wys. Sejmowi jako alegat do sprawozdania z czynności Wydziału krajowego Al. 1. V. sesji VII. per.) przedstawiono szczegółowo zadania, jakie kraj ma do spełnienia i środki, jakie mu służą do przeprowadzenia tych zadań, wykazano, że środki te są niewystarczające a zwiększyć się nie dadzą, i zażądano, by w ogóle dopu-

szczono kraje do korzystania z podatków spożywczych w ten sposób, by im przysługiwało prawo nakładania dodatku do państwowego podatku od wódki w wysokości 20 K. z hektolitra i od piwa w wysokości 2 K. z hektolitra.

Skutki tych starań są Wys. Sejmowi ze sprawozdań Wydziału krajowego z r. 1900 i 1901 znane. Na zebraniu Marszałków wszystkich krajów, zwołanem przez c. k. rząd na 28. listopada 1899, oświadczył p. Minister skarbu, że c. k. rząd gotów jest w interesie sanacji funduszków krajowych przyznać wszystkim krajom koronnym prawo nakładania dodatku krajowego do podatku spożywczego od wódki w wysokości 20 gr. z hektolitra stopnia absolutnego spirytusu pod warunkiem, że w krajach, w których istnieje opłata krajowa od wódki, opłata ta zostanie zuiesioną, tudzież pod warunkiem, że przedłożenie rządowe, zawierające projekt ustawy, zaprowadzającej ten dodatek, zostanie we wszystkich sejmach bez zmiany, uchwalone.

Gdy ten ostatni warunek się nie ziścił, bo Sejm Dalmatyński odrzucił projekt ustawy, c. k. rząd pragnąc wywiązać się z danego przyrzeczenia, przeprowadził projekt ten przez Radę państwa, zmieniając go o tyle, że w miejsce projektowanego dodatku krajowego nastąpiło drogą ustawy państwowej podwyższenie państwowego podatku od wódki o 20 groszy na hektolitr stopnia czystego alkoholu i że uzyskana z tego podwyższenia kwota rozdziela się między poszczególne kraje wedle ilości wypitej w każdym kraju wódki.

Żądaniu tedy Wydziału krajowego, który w wspomnianym memoriale z 1. sierpnia 1899 domagał się dla kraju prawa nakładania dodatku do podatku spożywczego od wódki w wysokości 20 K. z hektolitra, stało się choć w odmiennej formie w zupełności zadość.

Inaczej przedstawia się rzecz z opodatkowaniem piwa na rzecz kraju. Tu już k. rząd na konferencji Marszałków krajowych zajął nieprzychylnie stanowisko dowodząc, że ze względów techniki podatkowej i polityki finansowej niemożliwem jest zaprowadzenie dodatku krajowego do podatku od piwa i że musi się pozostać i nadal przy dotychczasowej opłacie konsumcyjnej i w dotychczasowej wysokości. A na żądanie ówczesnego Marszałka krajowego, by przynajmniej rząd przejął na siebie pobór istniejącej opłaty i tym sposobem uwolnił kraj od straty, na jaką jest narażony przy wydzierżawianiu prawa tego poboru, oświadczył c. k. rząd, iż rzecz tę weźmie pod rozwagę i nie wątpi, że mu się powiedzie wynaleść sposób ściągania opłaty od piwa, zapewniający krajowi prawie cały dochód z tego źródła.

Mimo rezolucyi Wys. Sejmu z dnia 9. lipca 1901, mimo ponownego memoriału Wydziału krajowego z 23. września 1901 L. 49100, w którym domagano się stanowczo podwyższenia dotychczasowej opłaty z 1 K. na 2 K. i zmiany w sposobie poboru, c. k. rząd zachowywał się milcząco.

Dopiero na skutek żądań Wydziału krajowego czeskiego, postawionych w myśl uchwał Sejmu czeskiego z dnia 4. lipca 1901, zdecydował się c. k. Rząd na pewne ustępstwa w tej sprawie, mianowicie zgodził się na zaprowadzenie w Czechach krajowej opłaty od piwa w wysokości 1 K. 40 gr. od hektolitra, a zarazem zapewnił krajowi pomoc organów skarbowych przy poborze tej opłaty w całym kraju z wyjątkiem stolicy za miernem wynagrodzeniem, mającem wynosić $2\frac{1}{2}\%$ od dochodu *brutto* z tej opłaty.

Na podstawie tego porozumienia i za zgodą c. k. rządu opracowany w tym duchu projekt ustawy przedłożył Wydział krajowy czeski swojemu Sejmowi w ciągu ubiegłej sesji. Sejm wprowadził doń jedną kardynalną zmianę: podniósł opłatę z ustalonej wśród rokowań rządu z Wydziałem krajowym kwoty 1 K. 40 gr. z hektolitra na 2 K. I mimo, że uchwała Sejmu czeskiego powzięta 22. lipca b. r. była jednomyślną, mimo, że dochód z tej opłaty przewidziany posłużyć ma w całości na polepszenie płac nauczycieli szkół ludowych, c. k. rząd do chwili zamknięcia niniejszego sprawozdania nie przedłożył jej do sankcyi jedynie, jak twierdzi, dla tego, że uważa opłatę krajową w kwocie 2 K. za wysoką i uniemożliwiającą w przyszłości skarbowi państwa szukania w tym artykule powszechnej konsumcyi wydatniejszego źródła dochodu.

Że jednak zasady co do uiszczania i poboru opłaty — na co się c. k. rząd zgadza — w tej projektowanej ustawie są dla skarbu krajowego nader korzystne, bo mu zapewniają cały dochód z opłaty, postanowił Wydział krajowy skorzystać z tego wzoru i zużytkować go przy pobieraniu naszej opłaty, zaprowadzonej ustawą z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93. w wysokości 1 K. z hektolitra. Licząc się zaś z tem, że c. k. rząd, mając obok uchwały Sejmu czeskiego, żądającej opłaty w wysokości 2 K. z hektolitra

także uchwałę Sejmu galicyjskiego, domagającą się wyższej opłaty od dotychczasowej, a domagającą się dlatego, bo krajowi największemu w państwie, mającemu do spełnienia ważne żądania cywilizacyjne i ekonomiczne a niemogącemu tym zadaniom sprostać wprost dla braku środków, muszą być dostępnymi wydatniejsze źródła dochodu — licząc się tedy z tem, że c. k. rząd zmieni wobec tego swe dotychczasowe stanowisko i zgodzi się na wprowadzenie wyższej krajowej opłaty od piwa, postanowił Wydział krajowy przedłożyć Wys. Sejmowi zarazem w tej ustawie wniosek na podwyższenie dotychczasowej opłaty do wysokości 1 K. 70 gr. z hektolitra.

Al. ./- Ustawa przedłożona ./- wzorowana na ustawie czeskiej, wprowadza pobór opłaty w własnym zarządzie przy użyciu urzędów podatkowych jako kas poborowych w całym kraju z wyjątkiem stolicy, gdzie kasą poborową ma być kasa krajowa, tak, jak to jest przewidziane w rozporządzeniu wykonawczem do czeskiej ustawy, opracowanem już przez tamtejsze c. k. Namiestnictwo.

Ze zaś opłata sama jest podatkiem konsumcyjnym, który właściwie powinien uiścić konsument, a to jest wprost niewykonalne, przeto i projektowana nowela podobnie jak wszystkie prawie austriackie ustawy o podatkach spożywczych wybiera tę opłatę u tego, który bezpośrednio konsumentowi produkt do spożycia podaje i przytem do ceny produktu dolicza opłacony już przez siebie podatek konsumcyjny.

O ile się rozchodzi o piwo w kraju wyprodukowane i w kraju spożywane, to może je konsumentowi bezpośrednio podać

1. albo sam przedsiębiorca browaru i to:

a) wprost u siebie w browarze, względnie w lokalu na to przeznaczonym, na szklanki;

b) na zamówienie przesłać koleją, wozem, i t. p.

2) albo szynkarz.

I w jednym i w drugim wypadku zapłacić ma opłatę krajową nie konsument, lecz podający piwo konsumentowi, zatem 1. piwowar, 2. szynkarz.

Wydział krajowy, jako władza pobierająca tę opłatę, musi tedy dokładnie wiedzieć, ile wyprodukowanego w kraju piwa podał do spożycia piwowar, a ile szynkarze, by na podstawie tych dat ściągnąć od nich opłatę.

Projektowana nowela wkłada w § 3. na piwowarów obowiązek prowadzenia rejestru wydawanego z browaru piwa, pozostawiając rozporządzeniu wykonawczemu bliższe określenie, w jaki sposób mają te wykazy być prowadzone oraz dokąd i kiedy przesyłane.

Wedle rozporządzenia wykonawczego, przygotowanego już, jak nadmieniono, dla ustawy czeskiej a tem samem dostępnego i dla nas, ma każdy piwowar prowadzić na druku, dostarczonem przez Wydział krajowy, wykaz wydawanego względnie wysyłanego szynkarzom piwa. Do wykazu tego ma wpisywać w miarę wydawania imię i nazwisko szynkarza, miejsce jego zamieszkania i ilość wydanego lub wysłanego mu piwa. Oprócz tego ma piwowar wystawić jeszcze dla każdej wysyłki boletę na druku, dostarczoną przez Wydział krajowy. Boletę pisze się podwójnie przy pomocy niebieskiego papieru do kopiowania. Oryginał ma piwowar odedrzeć i wraz z przesyłką piwa przesłać szynkarzowi; kopia zaś zostaje przy wykazie.

Oprócz wykazu piwa, wydanego szynkarzom, ma piwowar prowadzić także wykaz piwa, wysłanego za granice krajów, a więc w kraju niekonsumowanego, i tem samem niepodlegającego opłacie krajowej.

Co siedm dni, a więc cztery razy na miesiąc, ma piwowar oba wykazy zamknąć i przesłać je Wydziałowi krajowemu.

Władze zaś skarbowe mają co miesiąca wykazywać Wydziałowi krajowemu urzędownie stwierdzoną ilość wywarzonego w browarach piwa.

Mając te daty, t. j. urzędownie stwierdzoną ilość wywarzonego w pewnym browarze piwa, tudzież ilość wydanego przez ten browar piwa szynkarzom w kraju i odbiorcom poza granicami kraju, wie tem samem Wydział krajowy, ile browar piwa sam wyszynkował, względnie nie szynkarzom wydał, zatem od jakiej ilości winien uiścić opłatę.

Prócz tego dowiaduje się jeszcze Wydział krajowy z wykazów, którzy szynkarze i w jakiej ilości w danym okresie tj. od 7-u do 7-u dni otrzymali piwo. Oddziera tedy z wykazów znajdujące się tam kopie bolet i przesyła je Urzędowi podatkowemu, w których okręgu ci szynkarze się znajdują, celem odebrania od nich przypadającej opłaty.

W razie nieuiszczenia w terminie opłaty nastąpi jej ściągnięcie z mocy §. 8. projektowanej noweli w sposób przepisany dla ściągnięcia zaległych podatków państwowych.

Tak się rzecz przedstawia co do sposobu uiszczania i pobierania opłaty od piwa produkowanego i konsumowanego w kraju.

Co do piwa pozakrajowego, jednak austriackiej proveniencji, sprowadzonego do kraju i w kraju konsumowanego, wkłada §. 5. projektowanej noweli na publiczne przedsiębiorstwa przewozowe obowiązek zawiadamiania Wydziału krajowego o każdej nadeszłej do kraju przesyłce takiego piwa z podaniem jego ilości, tudzież adresu odbiorcy. Na podstawie tych dat przypisze Wydział krajowy w odpowiednim Urzędzie podatkowym przypadającą opłatę do ściągnięcia.

Co się tyczy wreszcie piwa, sprowadzanego do kraju z poza granic Przedlitawii, to urzędy cłowe wymierzając i ściągając przypadającą skarbowi państwa należność cłową i podatek od piwa ściągają zarazem przypadającą funduszowi krajowemu opłatę.

Tak się przedstawiają w szczegółach postanowienia projektowanej ustawy. Termin wejścia w życie ustanawia Wydział krajowy w 14 dni po jej ogłoszeniu wraz z rozporządzeniem wykonawczem, a kres jej obowiązywania na 31. grudnia 1909, z tem samem zastrzeżeniem, jakie zawierała swego czasu nieweszła w życie z powodów na wstępie niniejszego sprawozdania wyłuszczonej ustawa o dodatku do podatku od wódki.

Effekt finansowy, jaki da projektowany tą ustawą sposób poboru i uiszczania opłaty od piwa, przedstawia się na podstawie przybliżonego rachunku, jak następuje:

Na podstawie urzędowych dat, dostarczonych Wydziałowi krajowemu z c. k. kraj. Dyrekcyi skarbu, było w Galicyi:

w r. 1899	czynnych browarów	125,	które wyprodukowały	.	.	1,113.337	hl. piwa
w r. 1890	"	"	117,	"	"	1,155.937	" "
w r. 1901	"	"	107,	"	"	1,139.318	" "
w ciągu trzech lat						3,408.592	hl. piwa,

zatem przeciętnie rocznie wyprodukowano 1,136.197 hl. piwa.

Część tej produkcji eksportowano poza granice kraju, wynosiła ona stosunkowo nie wiele, bo

w r. 1899	.	.	.	34.574	hl.
w r. 1900	.	.	.	29.577	"
w r. 1901	.	.	.	30.576	"
w trzechleciu				94.727	hl.

zatem przeciętnie rocznie 31.576 hl.

Natomiast jednak importowano do kraju niewątpliwie pokaźną ilość, dat jednak co do importu obcego piwa Wydział krajowy nie posiada; przypuszczać wszakże wolno bez popełnienia znaczniejszej omyłki, że import piwa równał się co najmniej eksportowi, czyli że przeciętna cyfra rocznej produkcji równa się cyfrze konsumcyi.

Licząc po 1 K. z hektolitra i strącając z rocznej cyfry produkcji pewien procent na osuszkę dla browarów, tak jak to rozporządzenie do czeskiej ustawy przewiduje, czyli jednym słowem przyjmując 1,050.000 hl. jako ostateczną ilość konsumowanego w kraju piwa, a tem samem podlegającego krajowej opłacie, otrzymamy dochód brutto 1,050.000 K.

Potrącając $2\frac{1}{2}\%$ na wynagrodzenie skarbu państwa za pomoc przy porborze t. j. 26.250 K.

oraz na koszt własnej administracyi 72.000 „
otrzymamy netto 951.750 K.

Że zaś dochód z tej samej opłaty przy dzisiejszym sposobie poboru preliminuje się po potrąceniu kosztów administracyjnych tylko na kwotę 696.000 K., jest zatem mniejszy od powyżej obliczonego o 255.750 K.

Przy projektowanem podwyższeniu opłaty na 1 K. 70 h. z hektolitra przyniesie ta opłata skarbowi krajowemu rocznie więcej brutto o 735.000 K.
potrącając od tej kwoty $2\frac{1}{2}\%$ dla skarbu państwa za pomoc urzędów podatkowych t. j. 18.375 „

(koszta administracyjne własnej pozostają niezmiennione).

przybywa rocznie netto 716.625 K.

A że przy 1 K. przybyłoby we własnej administracyi 255.750 „

przybyłoby zatem 972.375 K.

rocznie ponad dzisiejszy dochód z tego źródła.

Koszta własnej administracji preliminowano w Czechach w przybliżeniu na $2\frac{1}{2}\%$ od dochodu brutto t. j. na kwotę 360.000 K.

Oczywiście sumy tej nie można wziąć w całej wysokości jak koszt przypuszczalny naszej administracji. W Czechach terytoryalne mniejszych jest 660 browarów a w następstwie tego i wielka ilość piwiarni, u nas zaledwie 107 browarów, a tem samem znacznie mniejsza ilość piwiarni i wogóle lokali, w których podają piwo. Czynności zatem kontrolne a co zatem idzie, ilość personalu do sprawowania kontroli będzie u nas znacznie mniejszą.

Jednakowoż nie należy przytem zapominać, że kraj nasz terytoryalnie znacznie od Czech większy, o kształcie nieproporcjonalnie wydłużonym, mając wprowadzić tylko 107 browarów, ma je rozrzucone na znacznych przestrzeniach i w znacznych od siebie odległościach, wymagać będzie aparatu kontrolnego w stosunku do Czech znacznie większego. A potrzeba ta spowoduje w stosunku do dochodu, jaki z tego źródła wpłynie, znaczniejszy, niż w Czechach wydatek.

Wydział krajowy mniema, że podwyższając przyjęty w Czechach wydatek w wysokości $2\frac{1}{2}\%$ od dochodu brutto o $1\frac{1}{2}\%$, zatem oznaczając go na 4% od naszego dochodu brutto 1,785.000 K., zatem w zaokrągleniu na 72.000 K. rocznie preliminuje wydatek, odpowiadający jego zdaniem ściśle rzeczywistej potrzebie, a nadto niższy o 1% od wydatku, jaki Wysoki Sejm w uchwale z 12. lipca 1902 na ten cel przeznaczył.

Konkretnych wniosków co do organizacji biura poboru krajowej opłaty od piwa tudzież co do etatu płac i osób, w tem biurze zajętych, Wydział krajowy na teraz Wys. Sejmowi jeszcze nie przedkłada.

Doświadczenia na tem polu w ciągu roku 1903 poczynione, należyte ocenienie potrzeby ilości osób, jakie w tym dziale administracji krajowej zatrudnić wypadnie, by rzecz samą dobrze a bez zbytniego ciężaru dla funduszu krajowego poprowadzić, będą dla Wydziału krajowego podstawą, na której oprze swe przyszłoroczne wnioski co do organizacji takiego biura.

Na rok nadchodzący uprasza tylko Wydział krajowy we wniosku pod 2 o upoważnienie do czynienia wydatków w stosunku do rocznej kwoty 72.000 K na wprowadzenie w życie organizacji biura poboru krajowej opłaty od piwa.

Kończąc na tem niniejsze sprawozdanie, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Załączony \cdot/\cdot projekt do ustawy.
2. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatku w stosunku 72.000 K rocznie na wprowadzenie w życie organizacji biura poboru krajowej opłaty od piwa, zanim następnemu Sejmowi przedłożony będzie etat tego biura.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy :

A. Potocki m. p.

Sprawozdawca :

Tadeusz Romanowicz m. p.

Członek Wydziału krajowego.

U s t a w a

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem, o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej
od piwa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Piwo, konsumowane w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z W. ks. Krakowskiem, podlega opłacie krajowej w wysokości 1 K. 70 gr. z hektolitra.

§. 2.

Opłatę krajową winni uiszczać:

1. Przedsiębiorca browaru za piwo, podległe opłacie krajowej, które sam szynkuje, lub odstępuje osobom prywatnym w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem, nie trudniącym się ani wyszynkiem, ani sprzedażą piwa.

2. Szynkujący lub sprzedający za wszystko jeszcze nieopłacone piwo, które nabywają.

3. Prywatni (L. 1.) za piwo sprowadzone z miejscowości, położonej poza obrębem obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje.

§. 3.

Opłata krajowa, którą mają uiszczać przedsiębiorcy browaru, płatną jest w chwili wydania piwa ze składów browaru, a opłata, którą mają uiszczać osoby, wymienione w §. 1. 2 i 3. w chwili odbioru piwa. Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy postanowi, kiedy osoby obowiązane do uiszczania krajowej opłaty konsumcyjnej mają zgłaszać odbiór, względnie wydanie piwa podlegającego tej opłacie, oraz określi, kiedy i w jaki sposób należy opłatę tę uiszczyć.

Poszczególnym osobom, obowiązanych do płacenia krajowej opłaty, lub całym grupom, może Wydział krajowy zezwolić na uiszczanie opłaty ryczałtowej na podstawie zawartego układu.

§. 4.

Szynkujący lub sprzedający piwo nie własnego wyrobu obowiązani są, dopóki się trudnią tym przemysłem, dozwolić urzędnikowi krajowemu, sprawującemu kontrolę, wstępu do wszystkich lokalności, gdzie się piwo sprzedaje i przechowuje, a na żądanie przedłożyć mu dowody na odbiór piwa względnie na uiszczoną opłatę krajową.

Przedsiębiorcy browarów i właściciele samoistnych składów piwa mają wykazywać ilości wydanego piwa w sposób, podany w rozporządzeniu wykonawczem.

§. 5.

Każda gmina jest obowiązana organom, powołanym do wykonania postanowień niniejszej ustawy, użyczyć bezwzględnie potrzebnej pomocy w czasie ich urzędowej czynności, skoro tej pomocy zażądata.

§. 6.

Publiczne przedsiębiorstwa przewozowe są obowiązane organom, wymienionym w rozporządzeniu wykonawczem, donosić o każdej przesyłce piwa, nadeszłej do odbiorcy, zamieszkałego w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, a nadanej w jednym z reszty Królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, podając zarazem adres odbiorcy i dzień, w którym mu wydano przesyłkę.

§. 7.

I. Szynkujący lub sprzedający piwo nie własnego wyrobu, tudzież prywatni są obowiązani — jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem zapas piwa, przewyższający 1 hl. — donieść o tem pisemnie najpóźniej w pięć dni po wejściu w życie tej ustawy organom, które w drodze wykonawczej będą do tego przeznaczone, podając ilość piwa i miejsce jego przechowania, a to celem urzędowego skonstatowania zapasu. Dodatkową opłatę krajową wynoszącą 70 gr. z hektolitra, przypadającą za zapas, przenoszący 1 hl., który jest wolny od tej dodatkowej opłaty, mają wymienione osoby uiścić w ciągu 8 dni po dokonanych przypisie.

Przy wymierzaniu dodatkowej opłaty krajowej uwzględnioną będzie dotychczasowa opłata, o ile udowodnionem będzie, że opłatę tę uiszczono funduszowi krajowemu wedle taryfy.

II. Każdy przedsiębiorca browaru jest obowiązany najpóźniej do dnia piątego po wejściu w życie niniejszej ustawy przedłożyć organom, które w rozporządzeniu wykonawczem będą do tego przeznaczone, na piśmie w 2 egzemplarzach szczegółowy wykaz zapasów piwa, znajdującego się w dniu wejścia w życie tej ustawy w jego browarze (lokalach fermentacyjnych i piwnicach) i ewentualnie na składzie, znajdującym się po za browarem, jednak w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomerji wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem, a prowadzonym na własny rachunek. Zarazem jest obowiązany zezwolić tym organom na skontrolowanie dokładności tego wykazu przez całkowite lub próbne zbadanie zapasów.

§. 8.

O zażaleniach w przedmiocie krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa rozstrzyga Wydział krajowy z wyjątkiem postępowania karnego (§. 8).

Zażalenie można wnosić albo na ręce urzędnika krajowego, sprawującego kontrolę (§. 8), albo też bezpośrednio do Wydziału krajowego w ciągu 14 dni, licząc od następnego dnia, w którym stronę uwiadomiono o zarządzeniu, przeciwko któremu występuje.

Jeżeli zażalenie było nadane na pocztę, czas biegu pocztowego będzie odliczony przy obrachowaniu czternastu-dniowego terminu wówczas tylko, gdy nadanie na pocztę nastąpiło za urzędowym poświadczeniem (recepis).

W razie gdy ostatni dzień terminowy przypada na niedzielę lub święto, termin upływa dopiero z następnym dniem powszednim.

§. 9.

Przekroczenia tej ustawy i przepisów wykonawczych, o ile nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, ulegną karze pieniężnej od 2 do 200 K., lub karze aresztu od 6 godzin do 14 dni.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61. Przekroczenia tej ustawy przedawniają się po upływie roku.

Dla przedsiębiorców browaru liczy się roczny termin dopiero od dnia obrachunku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854. Dz. p. p. Nr. 96. kary pieniężne na rzecz ubogich tej gminy, w której obrębie nastąpiło przewinienie.

§. 10.

Kara nie uwalnia od uiszczenia należnej opłaty. Opłata przedawnia się po upływie trzech lat, licząc od dnia, w którym organy, sprawujące kontrolę, upewniły się o ukróceniu opłaty.

§. 11.

Niezapłaconą opłatę krajową należy ściągać w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków państwowych.

§. 12,

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w czternaście dni, po ogłoszeniu jej wraz z rozporządzeniem wykonawczem w dzienniku u. i r. kr. i obowiązuje do dnia 31. grudnia 1909.

Gdyby jednak w ciągu tego okresu prócz kwot, należących się funduszowi krajowemu według artykułów IX, X, XII i XIII postanowień wprowadczych do ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 i z mocy ustawy z dnia 8. lipca 1901 Dz. p. p. Nr. 86, przyznano funduszowi krajowemu z zasobów państwa na resztę tego okresu roczną sumę, któraby dorównywała lub przewyższała kwotę czystego dochodu, jaki w poprzedzającym roku kalendarzowym fundusz krajowy miał na zasadzie niniejszej ustawy, traci niniejsza ustawa moc swoją już od chwili, kiedy nastąpi przyznanie takiej rocznej sumy.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy, wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyрекcyą skarbu i Wydziałem krajowym.

§. 13.

Postanowienia ustawy z dnia 4. lipca 1899 Dz. u. kr. Nr. 93 o poborze krajowych opłat konsumcyjnych., o ile tyczą się poboru opłaty konsumcyjnej od piwa, tracą moc obowiązującą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

§. 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.
